

Με το σκοτάδι ή με το φως; (Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ΄ Οικ. Συνόδου)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Οι καρποί του Φωτός (Κυριακή των Αγίων Πατέρων Δ΄ Οικ. Συνόδου)

Με φως του κόσμου, με πόλη κτισμένη επάνω σε βουνό που φαίνεται από παντού και με λυχνάρι που καίει επάνω στον λυχνοστάτη παρομοιάζει ο Χριστός τους μαθητές του στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα. Κι η εκλογή του αναγνώσματος αυτού από την «Επί του όρους ομιλία» προσδιορίζεται από το γεγονός ότι η Εκκλησία μας τιμά σήμερα την μνήμη των αγίων 630 Πατέρων της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, η οποία συνήλθε το 451 στην Χαλκηδόνα για να διατυπώσει το Χριστολογικό δόγμα εξ αφορμής των αιρέσεων.

Όλες οι παραπάνω παρομοιώσεις αναδεικνύουν τον χριστιανό σαν φωτεινό καθοδηγητή των ανθρώπων που δείχνει τον δρόμο προς το πραγματικό φως, προς τον Πατέρα των φώτων. Σαν φως ο χριστιανός έχει, σύμ-φωνα με την περικοπή μας, τα ακόλουθα χαρακτηρι-στικά:

1. Είναι «τέκνον του φωτός» και «υιός της ημέρας»· η ζωή του ευρίσκεται μέσα στο φως της αποκαλύψεως και δεν έχει σχέση με το σκοτάδι του μίσους, της κα-ταστροφής και της αμαρτίας. Το φώς ελέγχει τις πρά-ξεις των ανθρώπων και ξεσκεπάζει ό,τι αυτοί θέλουν να κρατήσουν κρυφό από τα μάτια των άλλων. Έτσι δεν χωρούν συμβιβασμοί, υποκρισίες, υστεροβουλίες και απάτες σ' αυτούς που ξέρουν ότι το φως συνοδεύει την ζωή τους, ότι η ύπαρξή τους είναι διαφανής και ορατή από παντού.
2. Ένα δεύτερο χαρακτηριστικό του χριστιανού που απορρέει από το προηγούμενο είναι η φωτιστική του αποστολή μέσα στον κόσμο. Το λυχνάρι δεν το ανάβουν για να το βάλουν κάτω από τον «μόδιο», τον με-τρητή των σιτηρών που είχε και άλλες χρήσεις, και έτσι να το σβήσουν αμέσως· αλλά το τοποθετούν στον λυχνοστάτη για να φωτίζει το σπίτι. Η εικόνα αυτή, παρμένη από την καθημερινή ζωή στην Παλαιστίνη, δείχνει με πολλή απλότητα την αποστολή του χριστια-νού. Μια επιφυλακτικότητα που προσδιορίζεται ίσως από ψυχολογικούς παράγοντες, ή από την ατολμία του χαρακτήρα ή από σκέψεις δήθεν ανικανότητας κρατάει πολλές φορές τον χριστιανό μακριά από την καρποφόρα δραστηριότητα, μακριά από την ιεραποστολή, μακριά από τον φωτιστικό του ρόλο μέσα στην κοινω-νία. Όλα

αυτά τα ξεπερνά όποιος ζει έντονα το γε-γονός της σωτηρίας του και αισθάνεται την υποχρέω-ση να γίνει εστία σωτηρίας για τους άλλους.

3. Τα «καλά έργα» αποτελούν την αυτονόητη εκδήλωση και τον απαραίτητο καρπό του φωτός. Άκαρ-πος χριστιανός αποτελεί «αντίφασιν εν τοις όροις», διό-τι η χριστιανική ιδιότητα εκφράζεται με έργα, κι όχι με θεωρίες. Βέβαια θα πρέπει σ' αυτό το σημείο να επισημανθεί ο κίνδυνος της αυτοδικαιώσεως του χρι-στιανού διά των έργων του. Μέσα σ' όλη την καρποφο-ρία του ο χριστιανός δεν πρέπει ποτέ να ξεχνά ότι λυ-τρωτής και σωτήρας του είναι ο Χριστός, ο σταυρωθείς και αναστάς, κι όχι τα αγαθά έργα του, όσα πολλά κι αν είναι. Αυτά είναι ο καρπός της λυτρώσεώς του, η έκφραση της ευγνωμοσύνης του γι' αυτή, ποτέ όμως η προϋπόθεσή της ή το μέσο της αποκτήσεώς της. Όπως είναι αυτονόητο ότι ο ζωντανός οργανισμός αναπνέει και λειτουργεί, έτσι είναι αυτονόητο για τον συνειδητό χριστιανό ότι παράγει καρπούς· ας μη διανοηθεί όμως ποτέ ότι αυτοί οι καρποί είναι που τον σώζουν, γιατί έτσι υποτιμά την μοναδική λυτρωτική αξία του σταυρού και δίνει μεγαλύτερη απ' όση πρέπει σπουδαιότητα στον ανθρώπινο παράγοντα.

Σε μια συνειδητοποίηση της χριστιανικής μας ιδιότητας μας καλεί το σημερινό Ευαγγέλιο. Η συνειδητοποίηση αυτή θα έχει σαν αποτέλεσμα την αγαθοεργό καρποφορία και τη φωτεινή δραστηριότητα μέσα στην κοινωνία, κατά το πρότυπο των τιμωμένων σήμερα αγίων Πατέρων της Εκκλησίας, που ήταν και τότε και σήμερα φώτα του κόσμου που φωτίζουν τον δρόμο προς την βασιλεία του Θεού.

(Πηγή: Ιωαν. Δ. Καραβιδόπουλου, Καθηγητού Πανεπιστημίου, Οδός Ελπίδας, Έκδοσις Ι. Μ. Αττικής, Αθήνα 1979, σ. 176-178)